

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Велико Търново, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА
ИСКРА ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ М. РОМАНОВА
като разгледа докладваното от ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА Въззивно гражданско дело № 20244000500016 по описа за 2024 година

С решение № 487/04.09.2023 г. по гр.д. № 13/2022 г. Великотърновският окръжен съд осъдил ЗК "Лев Инс" АД, гр. София, ЕИК 121265177 да заплати на Л. А. Ч. с посочени ЕГН и адрес в гр. Свищов сумата от **51 000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от ПТП, настъпило на **12.06.2021 г.** около 21.15 ч. в гр. Свищов, на *****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от **07.07.2021 г.** до окончателното ѝ изплащане. С решението съдът е отхвърлил предявения иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над **51 000 лв.** до пълния му предявен размер от **150 000 лв.**, ведно със законната лихва върху тази сума като неоснователен и недоказан, а акцесорната претенция за законната лихва върху главницата за периода от датата на увреждането - **12.06.2021 г. до 06.07.2021 г. вкл.** като неоснователна и недоказана.

Със същото решение Великотърновският окръжен съд е осъдил ЗК "Лев Инс" АД, гр. София, ЕИК 121265177 да заплати:

на основание чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 2 от ЗА на адвокат Д. Р. Д. от ВТАК сумата от **1 540 лв.** за адвокатско възнаграждение за оказана безплатна помощ на ищцата по делото и

в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВтОС сума в размер на **2 400 лв.**, представляваща държавна такса върху уважения размер на иска и сума в размер на **374 лв.**, представляваща направени по делото разноси съразмерно с уважената част на иска, както и сумата от 5 лв. в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Осъдил е също Л. А. Ч. да заплати на ЗК "Лев Инс" АД, гр. София сумата от **425,70 лв.**, представляваща направени по производството разноси съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Недоволна от постановеното решение, в частта в която предявения иск за обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над **51 000 лв. до 150 000 лв.**, ведно с претендираната законна лихва върху главницата, считано от **07.07.2021 г.** до окончателното ѝ изплащане е останала въззивницата Л. А. Ч., която чрез пълномощника си адвокат Д. Д. от ВтАК го обжалва в законния срок като неправилно, незаконосъобразно и необосновано и се излагат подробни доводи в тази насока. Според въззивницата неправилно ВтОС е определил размера на обезщетението за причинените на въззивницата неимуществени вреди, като не е съобразил представените по делото доказателства относно същите и разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, както и е извършил неправилна преценка за наличието на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на въззивницата. Счита, че от страна на първоинстанционния съд не е направен пълен и задълбочен анализ на събрания доказателствен материал, което е довело до определяне на необоснован размер на присъденото обезщетение за неимуществени вреди. В жалбата са посочени подробно по 16 пункта уврежданията на здравето на въззивницата, акцентира се върху това, че непосредствено след пътния инцидент същата е била в коматозно състояние, с опасност за живота в Клиниката по неврохирургия към УМБАЛ Плевен, извършена ѝ е операция по спешност, при която е отворена черепната кухина и са установени контузионни промени по меките тъкани, тотално е евакуиран субдурален хематом, както и че след операцията на черепа на въззивницата е получена вдлъбнатина, която обезобразява външния ѝ вид и влошава качеството ѝ на живот. Твърди се, че функционалният тремор на клепачите на въззивницата не е отшумял с времето и продължава, като са налични оперативни цикатрикси вляво фронтно-темпорално с размери 6/10 см., с лека импресия и видими пулсации вляво, както и видими цикатрикси на лява предмишница с

размери 130/30 см.. Твърди се, че въззивницата се нуждае от допълнителна операция, която да преодолее вдлъбнатината в черепа ѝ и същата е предстояща. Твърди се, че въззивницата продължава да чувства неразположение, има постоянни болки в главата и световъртежи, изпитва болки в лявата ръка и левия крак, в областта на глутеусите, неприятно чувство при допир на кожата, чувства се отпаднала, с шум в ушите, губи ориентация за време и място, трудно се концентрира, като всички тези увреждания я принуждават да живее в състояние на непрекъснати болки и дискомфорт, ограничават физическата ѝ активност, загрозяват външния ѝ вид, което от своя страна води до притеснения от нейна страна, затваряне в дома ѝ, самоизолация от близки и познати, а силната уплаха от случилото се и възможността да се повтори, както и страха за бъдещото ѝ здравословно състояние съществуват и към момента на подаване на жалбата. Позовава се на цитираното ЕР на ТЕЛК, получено на **25.01.2023 г.**, с което ѝ е определена 50 % нетрудоспособност за срок от три години. Твърди се, че първоинстанционният съд не е обсъдил оплакванията на ищцата за световъртеж, шум в ушите, двустранно намаление на слуха, които са заявени с исковата молба /ИМ/ и са установени с приетата по делото съдебно-медицинска експертиза /СМЕ/, като счита, че същите обосновават по-висок размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди на въззивницата. Поддържа се, че оздравителният период е продължил повече от година, не е приключил изцяло, тъй като са останали оплакванията от главоболие, световъртеж и обща слабост, деформацията на костния свод е за цял живот при липса на втора оперативна интервенция с пластична реконструктивна алокраниопластика. Твърди се, че въззивницата продължава да приема медикамента Конвулекс с оглед резултатите от контролните ЕЕГ изследвания, като е възможно черепно мозъчната травма /ЧМТ/ да остане като трайна увреда на мозъчната тъкан, изразяваща се в епилептично огнище, което генерира възбудни заряди и приема на медикамента да продължи до края на живота ѝ. В жалбата подробно се обсъждат СМЕ и разясненията на вещото лице доц. Д-р Т. А., както и на вещото лице Н. Г. и се прави извод, че на въззивницата е причинено разстройство на здравето временно опасно за живота до извършване на животоспасяващата операция. В жалбата се обсъждат подробно показанията на свидетеля Стефан Денков относно състоянието на въззивницата след ПТП и последиците от него за здравето,

начина ѝ на живот и неговото качество за въззивницата. Прави се извод, че при съобразяване на внезапността на инцидента, възрастта на пострадалата, характера и тежестта на уврежданията, опасността за живота ѝ, продължителността на оздравителния период, трайните белези и увреди на мозъчната тъкан, продължаващите ѝ страдания както физически, така и емоционални и психически, определения процент неработоспособност и останалите увреди, че справедливият размер на обезщетението за претърпените от същата неимуществени вреди е **150 000 лв.** Счита се, че не е налице съпричиняване по смисъла на чл. 51 ал. 2 от ЗЗД, тъй като нарушенията на ЗДвП от страна на мотоциклетиста са в значително по-голям обем от това на въззивницата, която е пресякла пътното платно без да се съобрази с приближаващото ППС – мотоциклет. Счита, че не е налице нарушение от страна на въззивницата, тъй като не е била длъжна да прецени, че мотоциклетът се движи с превишена скорост – 78,3 км./ч.. Според въззивницата водачът на мотоциклета с оглед липсата на препятствия по пътя и видимост от 120 м. е имал възможност да възприеме движението ѝ като пешеходка и да намали скоростта си на движение още преди стъпването ѝ на пътното платно, като в тази насока се коментира заключението на вещото лице по приетата САТЕ, съгласно което за изминалото разстояние от 3,4 м. на ищцата са били необходими 2,4 сек., за което време мотоциклетът е изминал 52,2 м.. Счита, че за това разстояние при движение с нормативно разрешената скорост от 50 км./ч. мотоциклетистът е имал възможност да преустанови движението си, за което според вещото лице са му необходими 33 м. и се прави извод, че пешеходецът не е длъжен да съобрази, че ПТП се движи с превишена скорост при липса на обективна възможност за тази преценка. Позовава се на цитирана съдебна практика на ВКС относно приноса на пострадалия и се прави извод, че в конкретният случай не е налице съпричиняване на вредоносния резултат. Алтернативно се иска при преценка от съда за наличие за съпричиняване да определи същото в по-нисък размер от 40 %, като се акцентира на обстоятелството, че и при движението си с превишена скорост водачът на мотоциклета е можел да заобиколи пешеходката, което не е направил. При тези доводи се иска от въззивния съд да постанови решение, с което да отмени решението на ВтОС в обжалваната част като вместо него постанови друго, с което уважи предявения иск за обезщетение за неимуществени вреди, респ. присъди в полза на въззивницата

изцяло направените по делото деловодни разноски за двете съдебни инстанции. Липсва приложена квитанция за внесена държавна такса, като се позовава на освобождаването си от такси и разноски по делото по чл. 83 ал. 2 от ГПК от първоинстанционния съд. С жалбата се представя ново писмено доказателства и иска да бъде прието към доказателствата по делото.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна ЗК „Лев Инс“ АД, гр. София чрез пълномощника ѝ юрисконсулт Р. Ч., с който се оспорва основателността на същата. По отношение на размера на обезщетението се възразява, че същото е завишено за сумата над **70 000 лв.**, като съдът не е съобразил икономическия стандарт на живот в страната към деня на ПТП и възрастта на пострадалата. Поддържа се, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат, както и че е налице неправилна преценка от страна на първоинстанционния съд относно процента на съпричиняване в посока намаляването му, като счита, че същият е 50 %. В отговора на въззивната жалба се обсъждат подробно заключенията на СМЕ и САТЕ и се прави извод, че уврежданията на въззивницата са се възстановили в обичаен срок, като както субективните ѝ преживявания, така и обективното ѝ състояние са резултат от неакватни действия от нейна страна още към момента на увреждането. Възразява се, че въззивницата е можела да се обслужва сама с оглед представената по делото медицинска документация, че е изписана в добро общо състояние, оздравителният процес при нея е протекъл благоприятно, актуалното ѝ здравословно състояние е добро и не са налице остатъчни последици от уврежданията. Счита се, че определения размер на обезщетението от **85 000 лв.** е завишен, като се позовава на цитирано решение на САС, с което за средна тежка черепно-мозъчна травма е определено обезщетение в размер на **60 000 лв.** В заключение се иска от въззивния съд да остави без уважение въззивната жалба на въззивницата. Претендират се направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл. 263 ал. 2 от ГПК е постъпила насрещна въззивна жалба от въззивника ЗК „Лев Инс“ АД, гр. София чрез пълномощника му юрисконсулт Р. Ч. против решението № 487/04.09.2023 г. по гр.д. № 13/2022 г. по описа на ВтОС, в частта, в която е уважен предявения от Л. А. Ч. иск за заплащане на застрахователно обезщетение за неимуществени вреди за разликата над **35 000 лв. до 51 000 лв.**, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 07.07.2021 г. до окончателното ѝ заплащане. С въззивната жалба се иска отмяна на решението на ВтОС като неправилно, незаконосъобразно и необосновано в обжалвана част и се излагат подробни доводи относно неправилна преценка от страна на първоинстанционния съд на справедливия размер на определеното обезщетение за неимуществени вреди при условията на чл. 52 от ЗЗД като се поддържа, че справедливия размер е **70 000 лв.**, както и неправилна преценка относно процента на съпричиняване, като се поддържа, че същият е 50 %. Излагат се доводите, описани по-горе в отговора

на въззивната жалба на насрещната страна, които не следва да бъдат преповтаряни. Претендират се направените по делото разноски. Представена е квитанция за внесена държавна такса по сметка на ВТАС за сумата от **320 лв.** и юрисконсултско пълномощно в полза на юрисконсулт К. А..

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК не е постъпил писмен отговор на насрещната въззивна жалба от въззиваемата страна по същата Л. А. Ч..

В о.с.з. въззивницата Л. А. Ч. не се явява, но чрез пълномощника си адвокат Д. Д. от ВТАК поддържа въззивната жалба и представя нови писмени доказателства относно здравословното състояние на въззивницата. Представя списък на разноските по чл. 80 от ГПК и претендира заплащане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 ал. 2 от ЗАдв.. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от насрещната страна.

В о.с.з. въззивното дружество ЗК „Лев Инс“ АД, гр. София чрез пълномощника си юрисконсулт Светла Лалова поддържа насрещната въззивна жалба и отговора на въззивната жалба на другата страна и възражава по приемане на представените от въззивницата нови писмени доказателства. Представя юрисконсултско пълномощно и претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението на ВтОС като необжалвано е влязло в законна сила в частта, в която ЗК „Лев Инс“ АД, гр. София е осъдена да заплати на ищцата Л. А. Ч. сумата **35 000 лв.**, представляваща застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата на обезщетението, считано от **07.07.2021 г.** до окончателното ѝ изплащане, както и в частта, в която акцесорната претенция за законна лихва е отхвърлена за периода от **12.06.2021 г. до 06.07.2021 г.**

Великотърновският апелативен съд, като обсъди оплакванията, изложени в жалбата, взе предвид направените доводи, прецени събраните пред първата и въззивната инстанции доказателства в тяхната съвкупност и по отделно и съобрази изискванията на закона, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена на **04.10.2023 г.** в срока по чл. 259 ал. 1 ГПК, а насрещната въззивна жалба е подадена на **06.11.2023 г.** /с оглед пощ. клеймо/ в срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК, допустими и редовни са и следва да бъдат разгледани по същество.

Като съобрази влязлата в сила част на решението, въззивният съд приема, че следва да осъществи контрол върху валидността, допустимостта и правилността на решението на ВтОС в **обжалваната част**, като с оглед оплакванията в жалбата при условията на чл. 269 от ГПК следва да обсъди основателността на иска за неимуществени вреди за разликата над **35 000 лв.**

до **150 000 лв.**, ведно със законната лихва върху главницата, считано от **07.07.2021 г.** до окончателното ѝ заплащане.

Въззивният съд приема, че решението в обжалваната част е валидно, допустимо, но частично неправилно по следните съображения:

С исковата молба /ИМ/ ищцата Л. А. Ч. е предявила иск с правно основание чл. 432 ал. 1 от КЗ за осъждане на ответника ЗД "Лев Инс" АД, гр. София да ѝ заплати сумата **150 000 лв.**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от нея в резултат на ПТП, осъществено на **12.06.2021 г.** в гр. Свищов при участие на ППС – мотоциклет м.м. „Сузуки СХ 750“, с рег. № Т13***, управляван от О. В. П., съставляващи увреждания на здравето и психиката ѝ – кома, опасност за живота в следствие на травматичен шок, фрактура на черепа, субдурален хематом, вътремозъчен кръвоизлив, фрактура на процесус стилоидеус на дясна улна, подутина на дясна китка, разкъсно-контузни рани на лява подбедрица и лява подмишница, множество охлузвания на гърба и глутеусите, вратна ригидност, обезобразяване, функционален тремор на клепачите, главоболие, световъртеж, обща отпадналост, трудна концентрация и ориентация за време и място, страх, тревожност, самоизолиране в дома ѝ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на увреждането - **12.06.2021 г.** до окончателното ѝ заплащане.

С отговора на ИМ ответникът ЗК "Лев Инс" АД, гр. София е оспорил правния интерес на ищцата за предявяване на иска с оглед липсата на приключило наказателно производство. Алтернативно се оспорва размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, като са изложени възражения във връзка с механизма на ПТП, за причиняване изцяло или съпричиняване на 50 % на вредоносния резултат от страна на ищцата, както и като цяло за размера на обезщетението, определено при условията на чл. 52 от ЗЗД. Оспорва се вида, характера и обема на претендираните неимуществени вреди. Оспорва да е налице неправомерно деяние, извършено от водача на мотоциклета и се твърди, че ищцата внезапно е излязла на пътното платно в нарушение на чл. 113 ал. 1 от ЗДВП и водачът на мотоциклета не е имал възможност да предотврати ПТП.

За да уважи частично предявения иск за сумата от **51 000 лв.**, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от **07.07.2021 г.** до окончателното ѝ

заплащане, ВтОС е приел, че искът е допустим и доказан по основание до този размер. Съдът е приел, че е налице валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между прекия причинител на вредата и ответното ЗД към момента на увреждането и ищцата е изпълнил процедурата по чл. 380 от КЗ, отправяйки до застрахователя писмена застрахователна претенция на **07.07.2021 г.**, придружена със съответните писмени доказателства, но ЗД не е изплатило обезщетение на пострадалата. Приел, че са доказани всички елементи от състава на неправомерното увреждане съгласно чл. 45 от ЗЗД и е налице причинно-следствена връзка между противоправното деяние на деликвента и настъпилите в резултат на ПТП телесни увреждания на пострадалата ищца, като е намерил за недоказани възраженията на ответника в тази насока. При съобразяване на заключенията на вещите лица по приетите СМЕ и САТЕ, съдът е приел, че механизмът на настъпване на ПТП е ясен и е налице съпричиняване на ПТП по вина на както на водача на мотоциклета, така и на ищцата като пешеходец, тъй като същата е нарушила задълженията си като пешеходец и участник в движението и е пресичала пътното платно на място без пешеходна пътека и без да съобрази движението си с приближаващото с висока скорост – 78,3 км./ч. ППС – мотоциклет. Приел е, че приносът на водача на мотоциклета е 60 %, поради нарушаване на задълженията му по чл. 20 от ЗДвП и чл. 193 от ППЗДвП, а приносът на ищцата като пешеходка е 40 %, тъй като същата е нарушила задълженията си като пешеходец и участник в движението, произтичащи от чл. 113 ал. 2 вр. ал. 1 т. 1 от ЗДвП. За да определи при условията на чл. 52 от ЗЗД размера на обезщетението за неимуществени вреди в размер на **85 000 лв.** съдът е съобразил възрастта на пострадалата към момента на увреждането – 52 години, както и доказаните неимуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, изразяващи се в травматични увреждания - получената от ищцата тежка черепно – мозъчна травма /ЧМТ/, претърпяната животоспасяваща оперативна интервенция, полученият костен дефект със значителни размери 80/54 мм, който ще остане за цял живот и представлява освен значителен козметичен дефект, както и потенциално заплаха от настъпване на усложнения, регистрираната с две електроенцефалографии от 07.06.2022 г. и 03.01.2023 г. възбудна активност, която говори за остатъчна контузия на челния дял, обстоятелството, че ЧМТ е предизвикала контузия на мозъка, която остава траен белег като увреда на

мозъчната тъкан, изразяваща се в епилептично огнище, което генерира възбудни заряди и това, че ищцата трябва да продължи приема на антиконвулсивен препарат, докато се установяват промени на ЕЕГ изследването, тежестта на получените от ищцата множество травматични увреждания, начина и обстоятелствата, при които са получени, високата продължителност на търпене на болките и страданията и интензитета и проявлението им – значителен през първите 2-3 месеца, след което затихващ, срока на лечение и възстановяване около 12 месеца и остатъчни субективни оплаквания от главоболие, обща слабост и световъртеж, наложителен прием на Конвулекс и възможен прием на обезболяващи медикаменти, временната неработоспособност на ищцата в периода от **13.06.2021 г. до 07.06.2022 г.**, през който период е била в отпуск, получената увреда на психическото ѝ здраве, преживените емоционални болки и страдания, депресия, негативното отражение на ПТП върху личния и социалния ѝ живот поради страха ѝ да излезе навън сама, понижаване на самочувствието ѝ, изпитваното неудобство от черепния деформитет – вдлъбнатина на главата, страдание от промяната във външния ѝ вид, както и икономическия стандарт на живот в страната към деня на увреждането, нивата на застрахователно покритие за неимуществени вреди и съдебната практика по аналогични случаи, при отчитане спецификата на конкретния казус.

Великотърновският апелативен съд приема от фактическа и правна страна следното:

Установява се от събраните по делото в първата инстанция доказателства, които кореспондират помежду си - неоспорени писмени доказателства, показанията на свидетеля Е. А. Я. и заключението на съдебно-автотехническа експертиза /CATE/, изготвено от вещото лице инж. С. С., че механизмът на настъпилото ПТП в гр. Свищов, при което е пострадала въззивницата Л. А. Ч. е бил следния: На **12.06.2021 г.** около 21,15 ч. /в светлата част на денонощието/ на кръстовище в гр. Свищов между ул. „П. Ангелов“ и ул. „П. Ванков, непосредствено пред № 11 на ул. „П. Ангелов“ е осъществено ПТП в резултат на удар между движещ се мотоциклет м.м. „Сузуки СХ 750“, с рег. № Т13***, управляван от водача О. В. П. и пешеходката Л. А. Ч.. След удара тялото на пешеходката е отхвърлено, а мотоциклетът е променил посоката си и се е блъснал в паркиран на улицата бус „Пежо Боксер“. Непосредствен свидетел на ПТП е свидетелят Е. А. Я.,

който като пешеходец е пресякъл същото кръстовище, разминал се е ищцата и в момент, в който е бил с гръб към платното е чул удара и се е обърнал. Установява, че на мястото, на което е пресичал той и пешеходката няма пешеходна пътека. Установява, че докато е бил на пътното платно не е чул или видял мотоциклета, видял го е да се движи близо до разделителната линия, когато е тръгнал да се изкачва по улицата, чул го е, че форсира мотора и е приел, че мотоциклетът увеличава скоростта си. Установява, че не чул звук от спирачки или триене на гуми по асфалта, а шумът от самия удар бил много силен. Установява, че след удара пешеходката лежала в дясната лента близо до разделителната линия в безсъзнание. Вещото лице инж. С. установява, че към момента на ПТП пътната настилка на улицата е била суха, от асфалт без недостатъци и по улицата не е имало интензивно движение на ПТС, в района няма пешеходни пътеки, улицата е двулентова и двупосочна. Установява, че платното за движение представлява прав пътен участък с възходящ наклон – 9.5 % в посока изток към болницата в града и с оглед профила на платното видимостта в двете посоки /изток-запад/ е била не по-малка от 120 м., считано от мястото на ВиК кран, който се е намира в югоизточния ъгъл на заустяването на улиците „П.Ванков“ и „П. Ангелов“. Установява, че мотоциклетът се е движил в посока изток – запад по ул. „П. Ангелов“, а пешеходката Л. Ч. се движила в посока север – юг на същата улица, напречно на посоката на движение на мотоциклета, тръгвайки от мястото на описания по-горе ВиК кран. След като пешеходката е изминала около 3,2 м. за 2,4 сек. по платното на движение и се е намирала в северната пътна лента на ул. „П. Ангелов“ е била ударена от мотоциклета, идващ отляво на пешеходката по същата улица, като ударът за мотоциклета е челен, а за пешеходката страничен, от ляво. След удара тялото на пешеходката е отхвърлено на 10,2 м. на запад, а мотоциклетът е променил посоката си на ляво и се е блъснал в паркиран в южната пътна лента на улицата бус „Пежо Боксер“. Установява, че скоростта на мотоциклета преди удара с пешеходката е 78,3 км./ч., а скоростта на пешеходката е 4,9 км./ч., като същата се е движела спокойно и равномерно. Установява, че в момента, в който пешеходката е стъпила на пътното платно мотоциклетът е бил на разстояние 52,3 м., след което пешеходката е изминала разстоянието от 3,2 м. по пътното платно до мястото на удара, а мотоциклетът посоченото по-горе разстояние. Вещото лице установява, че при движение с разрешената за този пътен участък в

града скорост от 50 км./ч. водачът на мотоциклета е можел своевременно да реагира на стъпването на пешеходката на пътното платно и да спре мотоциклета на 33 м. след като я възприеме, при което ПТП е можело да бъде предотвратено. Установява, че с оглед действителната скорост на движение от 78,3 км./ч. водачът на мотоциклета не е имал възможност да предотврати ПТП, тъй като са му били необходими 66 м. за да спре движението на мотоциклета. Според вещото лице причини за настъпване на ПТП са както движението на мотоциклета с превишена скорост над разрешената за населеното място в размер на 50 км./ч, с което водачът на мотоциклета се е поставил в състояние да не може да реагира на опасност на пътното платно, така и неадекватната преценка на ситуацията от пешеходката, която не е съобщила движещият се по пътното платно мотоциклет и не е изчакала преминаването му преди да започне да пресича пътното платно. Вещото лице установява, че с оглед правия участък на пътя и видимостта както водачът на мотоциклета, така и пешеходката са имали възможност да се възприемат взаимно и да съобразят движението си с пътната ситуация.

Установява се от представената по делото в първата и въззивната инстанции медицинска документация относно здравословното състояние на въззивницата Л. А. Ч., че същата е приета по спешност в ЦСМП, филиал Свищов на **12.06.2021 г.** в коматозно състояние, след което транспортирала по спешност в Клиниката по неврохирургия при УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ гр. Плевен, където е провела болнично лечение през периода от **13.06.2021 г.** до **22.06.2021 г.**, по време на който са ѝ проведени редица прегледи, изследвания, оперативни и медицински интервенции, описани надлежно в документите. Установява се, че в деня на ПТП на въззивницата е извършена спешна операция свързана с ЧМТ, при която е отстранен субдурален хематом, като са констатирани разкъсно-контузна рана на лява подбедрица и лява предмишница, множество охлузвания по гърба и глутеусите, подутина в дясната китка, а след ренгенография е констатирана и фрактура на процесус стилоидеус на дясна улна. Установява се, че на въззивницата са издадени болнични листове след решения на ЛКК и ЕР на ТЕЛК за удостоверяване на временната ѝ неработоспособност за периода **13.06.2021 г. – 07.06.2022 г.** пред работодателя ѝ „Виктори 2000“ ЕООД, гр. Свищов, където е работела на длъжност „опаковчик“. Установява се, че на **03.09.2021 г.** въззивницата е провела консултация с лекар по повод

световъртеж от централен тип, последици от мозъчен кръвоизлив, травматичен субдурален кръвоизлив и счупване на свода на черепа, оплаквания от болки в главата, кръста, лява ръка и ляв крак, неприятно чувство при допир на кожата и дясно глутенално и чувство на измаляване, предписано и е медикаментозно лечение и са дадени препоръки за удължаване на временната неработоспособност за срок от 6 месеца. Установява се, че оплакванията на въззивницата от световъртеж, хронично посттравматично главоболие, специални епилептични синдроми и двустранна невросензорна загуба на слуха, замайване, чувство на умора, сънливост не са отзвучали година по-късно въпреки провежданото лечение с конвулекс и антихипертензивни средства, поради което същата е продължила да извършва изследвания и да провежда лечение за тези заболявания. Установява се, че с ЕР на ТЕЛК от **19.12.2022 г.** на въззивницата е определена 50 % нетрудоспособност в резултат на травматичен субдурален кръвоизлив, световъртеж от централен произход и двустранна невросензорна загуба на слуха за период от 3 години до **01.12.2025 г.** Установява се, че на въззивницата е указано, че може да изпълнява преките си трудови задължения при спазване на противопоказните условия в решението. Установява се, че на въззивницата са извършени ЕЕГ изследвания през м. VI 2022 г., м. I 2023 г. и м. II 2024 г., при които са констатирани остри вълни, свързани с огнищна активност. Установява се от представените по делото доказателства, че въззивницата продължава да приема конвулекс и към м. II 2024 г..

Установява се от показанията на разпитания в първата инстанция свидетел С. А. Д. /син на въззивницата/, че до ПТП въззивницата е била в добро здравословно състояние, хубава жена, с гъста коса, социална, с много приятели, работеща, активна с оглед младата си възраст, разхождала се всекидневно, грижела се за домакинството, разхождала кучето им и имала нормален за възрастта й живот. Свидетелят установява, че непосредствено след ПТП въззивницата била в безсъзнание и кома, в рани, цялата в кръв, с опасност за живота според медицинския екип, което наложило изпращането й за лечение в Плевен. Установява, че след операцията въззивницата била без коса, цялата бандажирана, вкл. ръце и крака, не можела да говори, със счупени кости, а след изписването й от болничното заведение не можела да ходи, да пази равновесие, да се обслужва, да става от леглото, да се грижи за себе си за елементарни нужди и се налагало въпреки взаимното им

притеснение свидетелят да я води до тоалетна, къпе, храни, придружава при лекари и т.н.. Установява, че черепът на майка му е хлътнал с 10 см. и са им препоръчали пластична операция, но поради липса на парична средства не са я направили до този момент. Установява, че в първите месеци след изписването ѝ от болницата майка му спяла постоянно, приемала лекарства, ходели по лекари често и като цяло грижите за нея били поети изцяло от него.. Установява, че след продължили около година болнични майка му започнала работа, тъй като нямат средства да живеят, но на работа стои права по 8 часа, изморява се много, а вечер лежи в къщи и няма апетит и желание за нищо, дори не гледа телевизия. Установява, че към м. X 2022 г. майка му продължава да се чувства зле физически, оплаква се от болки в крайниците, главата, пищене в ушите, дразнене от светлина, подута китка и др. Установява, че поради дефектите по главата и видимите шевове по тялото, единия крак и едната ръка майка му се чувства неудобно пред други хора, прикрива ги с кърпи, шапки и дрехи, не иска да я виждат в този ѝ вид. Установява, че в съвкупност случилото се довело до сериозни промени в начина на живот на майка му, тъй като самочувствието ѝ на жена се сринало, депресирала се, не иска да излезе от дома им, вкл. да разходи кучето, оплаква се от невъзможност да спи, шум в ушите, главоболие, не може да се грижи пълноценно за себе си, домакинството и дома им. Показанията на свидетеля кореспондират с представените по делото писмени доказателства относно здравословното състояние на въззивницата и не са оборени от други събрани по делото доказателства, поради което се кредитират от съда при съобразяване евентуалната му заинтересованост при условията на чл. 172 от ГПК.

Установява се от заключението на приетата в първата инстанция КСМЕ, изготвена от вещото лице доц. д-р Т. А., специалист по неврохирургия и вещото лице д-р Н. Г., специалист по съдебна медицина, че в резултат на осъщественото на **12.06.2021 г.** ПТП въззивницата Л. А. Ч. е получила следните увреждания на здравето: кома, травматичен шок, фрактура на черепа, субдурален хематом, вътремозъчен кръвоизлив, фрактура процесус стилоидеус на дясна улна, подутина на дясна китка, разкъсно-контузни рани на лява подбедрица и лява подмишница, множество охлузвания на гърба и глутеусите, вратна ригидност, обезобразяване, функционален тремор на клепачите. Установява се, че получените травматични увреждания са били

свързани с болки и страдания, като през първите 2-3 месеца същите са били със значителен интензитет и постепенно са затихвали. Установява се, че получените травматични увреждания са получени при удар с или върху твърди тъпи предмети и отговарят на получаването им по начина описан в ИМ в резултат от механична мотоциклетна травма – удар от външните части на мотоциклет с последващо падане и удар върху терена като пешеходец върху пътното платно. Установява се, че от приложените болнични листове се установява, че оздравителният период в острия му стадий е продължил около една година до **07.06.2022 г.** Установява се, че лечението на въззивницата, което в случая е около 12 месеца е протекло в обичайния за такъв вид и тежест травматични увреждания срок. Установява се, че и към момента на прегледа – м. I 2023 г. въззивницата се оплаква от главоболие, световъртеж и обща слабост, че костния деформитет на черепния свод ще остане за цял живот, като същият представлява и значителен козметичен дефект, ако не се проведе втора операция с цел пластична реконструктивна алокраниопластика. Установява се, че има медицински показания за осъществяване на тази оперативна интервенция с цел пластична корекция на черепния деформитет в лява челнотемпорална област. Установява се, че въззивницата продължава да приема медикамента Конвулекс по лекарско предписание с оглед резултатите от контролните ЕЕГ изследвания, като е възможно този прием да продължи до края на живота ѝ при установяване на траен епи-фокус. Установява се, че е възможно въззивницата да продължи да приема обезболяващи медикаменти с оглед наличието на пристъпи на главоболие и други оплаквания. При изслушване на вещите лица вещото лице доц. д-р А. уточнява, че оперативната интервенция, проведена на въззивницата е спасила живота ѝ, тъй като е премахната костта и евакуиран кръвоизлива между обвивката на мозъка и самия мозък и се касае за много тежка травма. Уточнява, че костния дефект е препоръчително да бъде коригиран за да се защити мозъка, а проведените ЕЕГ изследвания показват остатъчна контузия на челния дял на мозъка на въззивницата. Уточнява, че тази операция е препоръчително да се извърши до три месеца от първата операция, тъй като има превантивна цел, като най-добра възможност за въззивницата е поставяне на титаниева мрежа с размери 10 x 10 см.. Уточнява, че хлътването е резултат от зарастването на меките тъкани, като по-късното извършване на оперативното лечение ще бъде затруднено на по-

късен етап. Уточнява, че субективните оплаквания не са в пряка връзка с ЕЕГ резултатите, но са последица от преживяната травма, не може да се прогнозира тяхната продължителност и се повлияват от медикаментозно лечение.

Установява се от представените в първата инстанция писмени доказателства, че на **07.07.2021 г.** въззивното застрахователно дружество /ЗД/ е сезирано със заявление за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди в полза на въззивницата в резултат на описаното по - горе ПТП по застрахователна полица № BG/22/121000694200 и въз основа на същото е образувана щета № 0000-1000-03-21-7434/07.07.2021 при ЗД, както и че с писмо изх. № от **30.07.2021 г.** ЗД е отказало да удовлетвори застрахователната претенция поради липса на представени безспорни писмени доказателства относно вината на водача на застрахования мотоциклет, като е изискало представяне допълнително на влязъл в сила акт в тази насока, заключения на САТЕ и СМЕ и допълнителна медицинска документация за установяване на обстоятелствата по заявлението, извън представените вече от пълномощника на пострадалата.

При така установената фактическа обстановка по спора, въззивната инстанция намира, че правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че са налице предпоставките на чл. 432 от КЗ вр. чл. 45 от ЗЗД за ангажиране отговорността на въззивното ЗД, в качеството на застраховател по валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на осъщественото ПТП.

Въззивният съд приема за основателни с оглед доказателствата по делото възраженията на въззивницата за определяне от първоинстанционния съд на по-нисък размер на обезщетението за причинените на пострадалата въззивница неимуществени вреди, като приема, че определеният размер от **85 000 лв.** е занижен и не съответства на принципа за справедливост, въведен в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Доказаните увреждания на здравето на въззивницата при ПТП въз основа на писмените и гласните доказателства и заключението на СМЕ съставляват тежка черепно-мозъчна травма /ЧМТ/, загуба на съзнание, фрактури на леви крак и предмишница и на дясна ръка, множество охлузвания на гърба и глутеусите и като последица от ЧМТ - травматичен субдорален кръвоизлив, световъртеж от централен произход и двустранна невросензорна загуба на слуха, вратна ригидност, обезобразяване, функционален тремор на клепачите, възстановителният период по някои от които с оглед конкретно установените усложнения и медицински интервенции е продължил около година, а при други не се очаква да приключи. Установява се, че през първата една година след ПТП

интензитетът на физическите болки и страдания при въззивницата е бил първоначално по-висок в първите два-три месеца, а след това постепенно е намалявал, но болките не са изцяло преминали. Доказано по делото е също, че към датата на приключване на съдебното дирене по делото в първата и въззивната инстанции последиците от травматичните увреждания не са отшумели и въпреки изминалия период от около две години и осем месеца след ПТП въззивницата продължава да страда от травматичен субдорален кръвоизлив, световъртеж от централен произход и двустранна невросензорна загуба на слуха, за които с ЕР на ТЕЛК ѝ е определена 50 % нетрудоспособност за период от 3 години от **01.12.2022 г. до 01.12.2025 г.** Установява се, че обезобразяването на главата и крайниците на въззивницата е налице и към момента и в съвкупност с физическите болки и страдания, които продължават тези козметични проблеми са се отразили сериозно на психическото ѝ състояние и са довели съществено влошаване на качеството ѝ на живот до жизнения минимум, от което може да се направи извод, че състоянието на въззивницата не е възстановено дори близо до степента, в която е било преди ПТП и не се очаква подобрене в конкретен период. Доказано по делото е, че по време на оздравителния период от една година въззивницата е преживяла тежък емоционален стрес както поради случилото се, търпените болки, страдания, така и поради наложилите се ограничения в начина ѝ на живот и невъзможността да се обслужва сама в първите няколко месеца след ПТП, което наложило необходимостта за нея да се грижи сина ѝ, който стрес същата не е успяла да овладее в голяма степен към момента. Установява се, че с оглед състоянието си в резултат на световъртежите и обезобразяването си въззивницата има страх да излиза от дома си и да комуникира с хора, респ. качеството ѝ на живот съществено се е понижило и не отговаря на стандарта на нормален за възрастта ѝ живот. Съобразявайки интензитета на физическите и психическите болки и страдания на въззивницата от момента на ПТП до подаване на ИМ и след това до приключване на съдебното дирене, възрастта ѝ към момента на увреждането – 53 години, тежкото ѝ състояние и опасността за живота ѝ в първите дни, необходимостта да бъде изцяло обгрижвана от сина си за период от няколко месеца, обстоятелствата, при които са получени травматичните увреждания, продължителността на лечебния и възстановителен процес и липсата на добра прогноза за пълно възстановяване, претърпените оперативна интервенция и имобилизация, съпътствани с интензивни болки и страдания, необходимостта в близко бъдеще да ѝ бъде извършена сложна пластична операция с цел пластична реконструктивна алокраниопластика с неясен изход с оглед изминалия период от време, свързана с болки и страдания, която при наличие на парични средства за извършването ѝ, в това число от застрахователното обезщетение в по-ранен етап е възможно да е имала по-голям успех, а необходимостта от нея засяга пряко начина ѝ на живот занапред, тъй като реално няма кост и защита на мястото на ЧМТ, обстоятелството, че преди увреждането въззивницата е била в добро здравословно състояние, а след

увреждането и към момента не може да има дори близък до нормалния за възрастта си живот, негативното отражение на случилото върху психиката ѝ, липсата на пълно възстановяване на състоянието ѝ, възможността при липса на прием на медикаменти да развие епилепсия поради контузията на мозъка, която е оставила трайна увреда на мозъчната ѝ тъкан, обезобразяването ѝ в резултат на костния деформитет на черепния свод, който ще остане за цял живот и представлява значителен козметичен дефект, обезобразяването на крайниците ѝ, както и икономическите условия в страната към момента на ПТП, съдът намира, че на основание чл. 52 ЗЗД на въззивницата следва да бъде определено обезщетение за причинените неимуществени вреди, изразяващи се във физически, емоционални и психически болки и страдания в размер на **150 000 лв.** Неоснователни са оплакванията в насрещната въззивна жалба, че първоинстанционният съд не е съобразил пълното възстановяване на ищцата и доброто и здравословно състояние на същата към датата на приключване на съдебното дирене, тъй като по делото не са събрани доказателства в тази насока. Въззивният съд приема, че първоинстанционният съд е съобразил всички релевантни за спора обстоятелства, като единствено липсата на оценка на отражението на тежестта на обезобразяването ѝ и тежестта на уврежданията в резултат на ЧМТ върху качеството на живот на въззивницата в етапа на живота ѝ, в който се намира е довело до определяне на несъответен на принципа на справедливостта размер на обезщетението ѝ за неимуществени вреди. Съдът приема, че по делото се доказва, че интензитетът на физическите и емоционалните страдания при въззивницата надхвърля в по-значителна степен присъщите болки и страдания свързани с конкретните увреждания, като оглед тежестта на уврежданията на въззивницата съдът приема, че обезщетението в посочения по - горе размер е съобразено и с размера на присъжданите обезщетения за подобни увреждания на здравето от други съдилища. /арг. решение № 50046/12.03.2010 г. по т.д. № 374/2022 г., I т.о. на ВКС, в което за увреждане през 2010 г., довело до счупване на черепа и контузия на мозъка и продължаващи последици от тази травма е определено обезщетение в размер на 80 000 лв.; определение № 3336/02.11.2023 г. по гр.д. № 490/2023 г., II г.о. на ВКС, с което не е допуснато до касационно обжалване решение на САС, с което е присъдено обезщетение за вреди в резултат на ЧМТ и последиците от нея в размер на 120 000 лв. за ПТП, настъпило през 2016 г. и др./

С оглед представените по делото доказателства въззивният съд приема, че е налице съпричиняване на ПТП от страна на въззивницата в размер на 20 %, поради което въззивният съд приема, че определеното по-горе обезщетение следва да бъде намалено при условията на чл. 51 ал. 2 от ЗЗД. Безспорно се доказва по делото, че същата е нарушила задълженията си като пешеходец и участник в движението и е пресичала пътното платно на

място без пешеходна пътека без да съобрази движението си с приближаващото с висока скорост ППС, мотоциклет – 78,3 км./ч., попадайки в опасната му зона, в която не може да спре. Налице е по-голям принос за осъществяване на ПТП от страна на водача на мотоциклета, поради нарушаване на задълженията му по чл. 20 от ЗДвП и чл. 193 от ППЗДвП. От заключението на представената САТЕ по делото се установява, че в района на ПТП няма пешеходни пътеки, както и че пресеченият от въззивницата път е двулентов и двупосочен. Това доказателство обуславя правото на въззивницата да прече пътното платно при условията на чл. 113 ал. 2 от ЗДвП, а именно да пресече платното за движение и извън определените за това места при спазване на изискванията на чл. 113 ал. 1 от ЗДвП и конкретно на т. 1 от разпоредбата - преди да навлезе в платното за движение да се съобрази с приближаващите се пътни превозни средства. Неоснователни са доводите във въззивната жалба на въззивницата, че същата няма никакъв принос за осъществяване на ПТП, тъй като не е имала задължение да прецени превишаване на скоростта на движение от водача на мотоциклета. Действително от заключението на САТЕ се установява, че при движение с разрешената за пътния участък скорост водачът на мотоциклета е имал възможност да спре и да избегне ПТП и това обуславя по-големият му принос за осъществяване на ПТП, но следва да бъдат съобразени и показанията на свидетеля Е. Я., който установява, че от шума на приближаващия мотор е можело да се направи извод, че водачът го форсира и увеличава скоростта, които обстоятелства въззивницата в качеството на пешеходец е следвало да съобрази преди да предприеме пресичане. Неоснователни са доводите във въззивната жалба на ЗД, че в по-голяма степен от 20 %, а именно 50 %, поведението на въззивницата е станало причина за ПТП, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че непосредствено преди въззивницата на платното е бил свидетелят Е. Я., който също е пресичал и водачът на мотоциклета с правия пътен участък и добрата видимост от 120 м. е имал възможност да възприеме пешеходците и да предприеме технически действия, с които да намали още по-рано скоростта на мотоциклета с цел да го контролира като спре или да заобиколи пешеходката и да предотврати настъпването на ПТП. Законодателят с оглед разпоредбите на чл. 20 и чл. 21 от ЗДвП е задължил водачите на мотоциклети да се движат със скорост 50 км./ч. в населените места, но освен това да съобразяват скоростта им на

движение с всички конкретни условия на пътя с цел да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, да бъдат внимателни и предпазливи към пешеходците на пътя или в близост до него. Ето защо нарушавайки както задължението си относно допустимата скорост на движение в населеното място, така и задължението си да съобрази движението си с всички конкретни условия на пътя водачът на мотоциклета е допринесъл в значително по-голяма степен за осъществяване на ПТП.

При тези правни изводи въззивният съд приема, че в полза на пострадалата въззивница следва да бъде присъдено обезщетение за доказаните неимуществени вреди в пряка причинна връзка с процесното ПТП, осъществено на **12.06.2021 г.** в гр. Свищов в размер на сумата от **120 000 лв.**, ведно със законната лихва за забава върху тази сума, дължима на основание чл. 429 ал. 2 изр. 2 от КЗ, считано от **07.07.2021 г.** до окончателното заплащане на обезщетението.

Въззивният съд приема, че искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над **120 000 лв.** до **150 000 лв.**, ведно с претендираната законна лихва върху тази сума, считано от **07.07.2021 г.** до окончателното ѝ заплащане е неоснователен поради наличието на съпричиняване при условията на чл. 51 ал. 2 от ЗЗД.

С оглед на гореизложеното въззивният съд приема, че обжалваното решение в частта, с която предявеният иск с правно основание чл. 432 от КЗ е отхвърлен за разликата над **51 000 лв.** до **120 000 лв.**, ведно със законната лихва върху тази сума се явява неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено, а вместо него бъде постановено друго, с което исковата претенция в тази ѝ част бъде уважена. В останалата обжалвана част, в която искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над **120 000 лв.** до **150 000 лв.**, ведно с претендираната законна лихва върху тази сума е отхвърлен като недоказан и поради това неоснователен решението на първоинстанционния съд като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед уважаване частично на въззивната жалба на въззивницата решението на първоинстанционният съд следва да бъде отменено частично относно разноските.

В първата инстанция съдът е приел, че ответникът е направил разноси за юрисконсултско възнаграждение, възнаграждение на вещо лице и възнаграждение за свидетел общо в размер на **645 лв.**, от които ВтОС е присъдил сумата от **425,70 лв.** съразмерно с отхвърлената част на иска /66 %/. Следва дължимите разноси от ищцата да се намалят и решението на първоинстанционния съд да се потвърди в частта, в която ищцата е осъдена да заплати на ответното ЗД сумата от **129 лв.**, а в останалата част за разликата над **129 лв. до 425,70 лв.** да се отмени. Следва да се увеличат съответно с уважената част от иска разноските на ответното ЗД по делото, като същото бъде осъдено да заплати допълнително държавна такса по делото в размер на **2 760 лв.** /арг. 4 % върху **69 000 лв.**/ и още **506 лв.** за направените от бюджета разноси за възнаграждения на вещи лица за допълване до пълния дължим размер от **880 лв.** /арг. 80 % от **1 100 лв.**/.

На основание чл. 38 ал. 2 от ЗА в полза на адвокат Д. Д. от ВТАК следва да бъде присъдено допълнително адвокатско възнаграждение за първата инстанция в размер на **2 000 лв.**.

Въз въззивната инстанция въззивницата не е направила разноси за държавна такса поради освобождаването ѝ, поради което въззивното ЗД следва да бъде осъдено да заплати държавна такса по сметка на ВТАС в размер на **1 380 лв.** /арг. 2 % върху **69 000 лв.**, представляващи разлика между **51 000 лв.** и **120 000 лв.**/

Воззивното ЗД се представлява от юрисконсулт, поради което на основание чл. 78 ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 25 ал. 1 и ал. 2 от Наредбата към ЗПП в полза на същото се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение с оглед отхвърлената част от въззивната жалба на въззивницата /30 %/ в размер на **162 лв.**.

На основание чл. 38 ал. 2 от ЗА и при съобразяване на решението на СЕС от 25.01.2024 г. по дело № С 438-22, както и фактическата и правна сложност на делото във въззивната инстанция в полза на адвокат Д. Д. от ВТАК следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция както за уважената част от въззивната жалба на въззивницата, така и за защита по въззивната жалба на ЗД общо в размер на **2 000 лв.**.

Водим от горното, Съдът

ДЕШИ.

ОТМЕНЯ решение № 487/04.09.2023 г. по гр.д. № 13/2022 г. на Великотърновския окръжен съд в частта, в която е отхвърлен предявеният от Л. А. Ч. против ЗК "Лев Инс" АД, гр. София, ЕИК 121265177 иск с правно основание чл. 432 ал. 1 от КЗ за разликата над сумата от **51 000 лв. до 120 000 лв.**, както и в частта, в която Л. А. Ч. е осъдена да заплати на ЗК "Лев Инс" АД, гр. София, ЕИК 121265177 разноски по делото за разликата над **129 лв. до 425,70 лв.**, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА на основание чл. 432 ал. 1 от КЗ ЗК "Лев Инс" АД, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, ЕИК 121265177 да **ЗАПЛАТИ** на Л. А. Ч., ЕГН ***** от гр. Свищов, ***** № ***** **допълнително** сумата от **69 000 лв.** за допълване до пълния размер на обезщетението от **120 000 лв.** над присъденият от ВтОС размер на обезщетението в размер на сумата от **51 000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на ПТП, настъпило на **12.06.2021 г.** в гр. Свищов, ведно със законната лихва върху главницата от **69 000 лв.**, считано от **07.07.2021 г.** до окончателното ѝ заплащане.

ОТХВЪРЛЯ искането на ЗК "Лев Инс" АД, гр. София, ЕИК 121265177 за присъждане на разноски по гр.д. № 13/2022 г. на ВтОС за разликата над **129 лв. до 425,70 лв.**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 6 от ГПК ЗК "Лев Инс" АД, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, ЕИК 121265177 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт **допълнително** по сметка на Великотърновския окръжен съд държавна такса в размер на **2 760 лв.** и сумата от **506 лв.** за възнаграждения на вещи лица.

ОСЪЖДА на основание чл. 38 ал. 2 от ЗА ЗК "Лев Инс" АД, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, ЕИК 121265177 да **ЗАПЛАТИ** на адвокат Д. Р. Д. от ВТАК **допълнително** сумата от **2 000 лв.** над присъдената сума в размер на **1 540,20 лв.** за адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна защита на Л. А. Ч. по делото в първата инстанция.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 487/04.09.2023 г. по гр. д. № 13/2022 г. на Великотърновския окръжен съд **в останалата обжалвана част**, в която е отхвърлен като неоснователен и недоказан предявения иск с правно основание чл. 432 от КЗ от Л. А. Ч. против ЗК "Лев Инс" АД, гр. София, ЕИК 121265177 за разликата над сумата от **120 000 лв. до 150 000 лв.**, ведно със законната лихва върху тази сума.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 6 от ГПК ЗК "Лев Инс" АД, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, ЕИК 121265177 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Великотърновския апелативен съд държавна такса в размер на **1 380 лв.** съобразно уважената част от въззивната жалба на Л. А. Ч. .

ОСЪЖДА на основание чл. 38 ал. 2 от ЗА ЗК "Лев Инс" АД, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, ЕИК 121265177 да **ЗАПЛАТИ** на адвокат Д. Р. Д. от ВТАК сумата от **2 000 лв.** за адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна защита на Л. А. Ч. по делото във въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____